

Nejvyšší správní soud
Moravské náměstí 611/6
602 00 Brno

V Praze dne 6. července 2021

Ke sp. zn.: **10 As 210/2021**

Věc: vyjádření žalobce ke kasačním stížnostem žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

Řízení: o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze vydanému dne 16. dubna 2021 pod čj. 5 A 44/2021, jenž rozhodl o správní žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra vydanému dne 8. dubna 2021 pod čj. MV- 57001-2/OBP-2021 podaná podle § 65 an. soudního řádu správního

Žalobce: **Ing. Vojtěch Razima**, nar. dne 6. prosince 1968, bytem Pražská 1148/59, 102 00 Praha 10 – Zahradní město,

zastoupený dle plné moci advokátem Pavlem Uhlem,
č. osvědčení ČAK 10960, se sídlem Kořenského 15,
150 00 Praha 5 – Smíchov, datová schránka *5iz9qd*
podepsáno elektronickým podpisem vytvořeným
kvalifikovaným certifikátem S/N: 1709235 (1A:14:B3)
vydaným PostSignum Qualified CA - Česká pošta,
s. p. IČ: 47114983, Česká republika

Pavel Uhl, advokát
evidenční číslo ČAK: 10960
Kořenského 15, Praha 5, CZ 150 00
IČ: 71638806, DIČ: CZ750810083

Žalovaný: **Ministerstvo vnitra**, odbor bezpečnostní politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, datová schránka *6bnaamp*

Osoba zúčastněná na řízení:

Správa Pražského hradu, příspěvková organizace Kanceláře prezidenta republiky,
IČ 49366076, se sídlem Hrad I. nádvoří č.p. 1, Hradčany, 119 08 Praha

zastoupena **prof. JUDr. Janem Křížem, CSc.**, advokátem, se sídlem Rybná 9, 110
00 Praha 1

elektronicky: do datové schránky *wmjaa4f*

bez příloh a poplatků

I.

Procesní náležitosti

[1] Žalobce obdržel od kasačního soudu dvě kasační stížnosti a příslušná procesní poučení. K poučení žalobce sděluje, že mu není znám žádný důvod pro vyloučení v poučení uvedených soudců. Současně sděluje, že je plátcem DPH, přičemž osvědčení bylo již založeno do spisu s žalobou ve věci samé. Jiné úkony, než ty, které jsou patrné ze spisu (replika či další podání) na nákladech neuplatňuje.

II.

Replika

[2] Základním předmětem sporu je předběžná otázka, zda prostor náměstí U Svatého Jiří je nebo není veřejným prostranstvím. Napadený rozsudek vyšel z předpokladu, že daný prostor je s ohledem na svůj charakter veřejným prostranstvím. Vyšel z předpokladu, že místo je obvykle veřejně přístupné a skutečnost, že prostor je v noci uzavřený, na této vlastnosti nic nemění. Soud vyšel podpůrně rovněž z toho, že územně analytické podklady pořizované podle stavebního zákona evidují příslušný prostor jako veřejné prostranství – veřejnou komunikaci pro pěší.

[3] Obě kasační stížnosti pak tvrdí, že historicky se nejedná o veřejné prostranství a že přístup do areálu byl vždy regulován tak, aby sloužil především zájmům panovníka a nikoliv veřejnosti. Pokud byla veřejnost do areálu vpouštěna, jednalo se vždy o milostivé svolení panovníka, které nezakládalo právo veřejnosti tento prostor užívat kdykoliv.

[4] Žalobce se domnívá, že napadený rozsudek je věcně správný a kasační stížnost nedůvodná. Předně konstatuje, že v žalobě se žalobce pokusil popsat obšírně právní kontext režimu ochrany či označování veřejného prostranství, který soud do hloubky příliš neřešil. Ani žalovaný a druhý kasační stěžovatel nepřicházejí s komplexním právním popisem současné ochrany a ustavení veřejných prostranství. Žalobce si tedy nyní dovolí zopakovat svou žalobní argumentaci. V návaznosti na právní strukturu lze pak vypořádávat jednotlivé právní argumenty a skutkové okolnosti.

[5] Žalobce má za to, že určení veřejného prostranství je dáno historicky a v minulosti vznikalo spontánně. Současné právo pak chrání takto vzniklý historický stav, přičemž připouští jeho změnu, a to procesy právem upravenými. Orgány veřejné moci mohou do tohoto stavu zasáhnout celkem neomezeně jedním z mnoha způsobů, kterým se rozhoduje o změně využití území nebo o užívání stavby, tedy na podkladě územního plánu v důsledku rozhodnutí o změně využití území, popřípadě v důsledku kolaudace stavby, kterou může být i komunikace. V takovém případě mohou do historického statusu zasáhnout orgány stavební správy, které jej mohou změnit. V případě, že se jedná současně o komunikaci, je možné, aby o možnosti veřejného užívání rozhodly jiné správní orgány, třeba silniční úřad.

[6] Obecně platí, že stav lze dovozovat z některých evidencí, které mají mnohdy spíše evidenční než konstitutivní význam. Například evidence katastru nemovitostí eviduje příslušný pozemek č. 81 (k. ú. Hradčany) jako *ostatní komunikace*, což podle přílohy č. 2 příslušné katastrální vyhlášky č. 357/2013 Sb. znamená, že jedná o **místní** nebo **účelovou komunikaci**, jak tyto pojmy používá zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.

[7] Podle tohoto zákona jsou místní komunikace **vždy veřejně přístupné** (§ 6 odst. 1) a účelové komunikace mají poněkud komplikovanější režim. Pokud je **účelová komunikace** mimo uzavřený prostor, který slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu, má se za to, že **je veřejně přístupná** (§ 7 odst. 1). Takový přístup lze omezit rozhodnutím silničního úřadu. Dokud se tak ale nestane, není takový přístup omezen. Žádné takové rozhodnutí vydáno nebylo.

[8] Pokud je účelová komunikace součástí uzavřeného prostoru, který slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu, tak je z povahy věci veřejnost vyloučena (§ 7 odst. 2). Existuje-li pochybnost, zda se jedná o uzavřený prostor či objekt, rozhoduje silniční úřad. Neexistuje pak právní režim, podle kterého by se rozhodovala pochybnost, zda uzavřený objekt slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele. Jinými slovy, zákon umožňuje silničnímu úřadu posoudit, zda se jedná o uzavřený prostor, ale nikoliv již to, zda slouží potřebám vlastníka nebo i veřejnosti.

[9] Současné právo předpokládá, že stavbu, kam patří i komunikace, lze užívat pouze v souladu s kolaudací. Území pak lze využívat tak, jak se využívalo doposud, popřípadě v souladu s rozhodnutím o změně využití území, pokud má dojít k jeho změně oproti stávajícímu či historickému stavu. Přechod mezi předpokládaným faktickým historickým stavem a současnou moderní „úplnou regulací“ pak vystihuje § 104 odst. 1 starého stavebního zákona z roku 1967 (zákon č. 50/1976 Sb.), podle kterého platilo, že „*Nejsou-li zachovány doklady (především ověřená dokumentace), z nichž by bylo možno zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Jestliže vybavení stavby nasvědčuje několika účelům, má se za to, že stavba je určena k účelu, ke kterému se užívá bez závad.*“. Současný stavební zákon pak tuto normativní větu doslova opakuje ve svém § 125 odst. 2.

[10] V případě využití území pak shodný princip platí rovněž od roku 1976, kdy podle stavebního zákona je možné měnit využití území pouze na základě územního rozhodnutí (§ 31 odst. 1 starého stavebního zákona a § 76 odst. 1 současného stavebního zákona). Tento princip respektuje kontinuitu využití území, včetně té historické, a připouští jeho změnu pouze formálním procesem podle současného práva. Od roku 1976 tak nelze sebedelším užíváním území v rozporu s dosavadním využitím území dosáhnout legálně změny využití území a současně není možné měnit kolaudační stav objektu cestou faktické změny užívání stavby, včetně komunikace.

[11] Nelze ani odhlédnout od toho, že stavební právo od roku 1976 zná pojem uzavřený prostor (§ 14 odst. 4 a § 96 odst. 2 písm. e)); například vnitroblok, uzavřený areál školy apod., ve kterém není k umístění stavby zapotřebí územního rozhodnutí a postačí územní souhlas, protože umístění stavby nezasahuje do práv jiných osob. Tento pojem je vykládán i soudy. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. srpna 2009 vydaným pod čj. 7 As 48/2009 – 79 uvedl: „*II. Uzavřeným prostorem je prostor urbanisticky uzavřený, v němž existující stavby slouží určitému účelu užívání (např. areály školské, vnitrobloky) a kde nová stavba, doplňující zpravidla tento soubor staveb, nemůže ohrozit veřejné zájmy hájené v územním řízení stavebním zákonem. III. Městský vnitroblok je ohraničen domy, které ho obklopují a uzavírají tak prostor, v němž jsou případně umístěny další stavby. Jen vnitroblok v tomto smyslu byl vždy považován v praxi za typický příklad uzavřeného prostoru existujících staveb.*“.

[12] Na pozadí takto popsaného práva, respektive jeho vývoje podle žalobce nutné zkoumat faktický, řekněme i historicky ustálený status předmětného pozemku k roku 1976 a případné následné změny, kterým mohlo být rozhodnuto o změně využití území podle stavebního zákona nebo konstatována existence veřejně přístupné (nebo nepřístupné) účelové komunikace podle současného silničního zákona nebo jeho regulatorního předchůdce.

[13] Podle žalobce se historicky nejedná o uzavřený prostor, protože se jedná o část města, která je z definice průchozí a která byla koncipována jako součást peší komunikační sítě; nejedná se místo, které je určeno výhradně k potřebě vlastníka nebo provozovatele prostoru. To, kromě transitní povahy prostoru, vyvrací především přítomnost (minimálně) dvou významných kostelů určených širší veřejnosti, pobočky České pošty, s. p., restaurace Vikárky, která zde fungovala několik staletí a dalších zařízení obsahujících služby veřejnosti.

[14] Tyto skutečnosti vyvracejí možnost, že by se jednalo o uzavřený prostor, který slouží výhradně potřebám vlastníka. Jeví se rovněž jako neudržitelná myšlenka, že by katedrála svatého Víta, Václava a Vojtěcha, která představuje historicky prvek české státnosti a národní emancipace, byla v uzavřeném prostoru, který slouží výhradně potřebám vlastníka či provozovatele areálu. Dlužno dodat, že v případě zastavěných ploch uvnitř areálů, včetně zastavěných komunikacemi, pak katastr používá přesnější označení *zastavěná plocha a nádvoří*.

[15] Evidence předmětného pozemku jako *ostatní komunikace* tak svědčí ve prospěch závěru, že se jedná o veřejné prostranství. Označení *ostatní komunikace* zahrnuje takovou klasifikaci, která vždy implikuje užívání veřejností, s výjimkou uzavřených areálů sloužících výhradně vlastníkovi, které pak v katastru bývají označovány jako *zastavěná plocha a nádvoří*. O uzavřený areál se při tom s ohledem na povahu míry vnitřního občanského vybavení zjevně nejedná. Dlužno dodat, že stejnou evidenci, tedy *ostatní komunikace* má například sousední Hradčanské náměstí, o jehož povaze jako veřejného prostranství nikdo nikdy nepochyboval. Katastrální evidence, byť má evidenční a nikoliv normativní význam, tak svědčí ve prospěch závěru že se jedná o prostranství veřejné.

[16] Prostor Pražského hradu pak byl podle žalobce veřejně přístupný až do roku 1976, kdy tento stav počal požívat ochrany před faktickou změnou, a pak ani nadále k této změně nedošlo. Tuto situaci potvrzuje i předpis rozvojového územního (a jiného) plánování, a to vládní nařízení č. 55/1954 Sb., které platí doposud, jež v § 1 doslova následující: „*Pražský hrad, sídlo presidenta republiky Československé a významná historická památka, náleží všemu československému lidu.*“. Normativní význam tohoto předpisu sice žalovaný popírá, s poukazem na to, že se jedná o floskuli.

[17] Jakkoliv lze v dikci předpisu z roku 1954 vypozařovat určité dobové podmínění, představuje tento normativ nepochybně vyjádření vůle, jejíž podstatou je to, že i politický režim, který přišel v roce 1948, jakkoliv byl nedemokratický, respektoval princip demokratického otevření hradu veřejnosti, jak jej definoval stavební záměr z 20. a 30. let 20. století, respektive nehodlal jej funkčně nijak popřít, pouze jej jinak ideově rámovat. Žalovaný sice popírá, že by tento normativ zakládal subjektivní právo každého na vstup, ale tento poměrně zjevný normativ nepochybně v sobě nese vůli zachovat prostory komunikací obecně přístupné veřejnosti.

[18] Je tedy zjevné, že Pražský hrad byl ve stavu, který se ustálil v roce 1976 veřejným prostorem. Charakter využití území, jakkoliv nikoliv neměnný, byl v daný okamžik nepochybně dán jako veřejné prostranství a od té doby je z hlediska práva ustálen a chráněn. Měnit je samozřejmě lze, ale způsobem, který předjímá právní řád, přičemž mezi tyto nástroje nepatří jednostranný akt vlastníka, který z užívání kohokoliv nebo všechny vyloučí.

[19] Žalobci je známo, že v období funkčního období prezidenta Václava Klause započala Správa pražského radu zavírat oblast v noci okolo 23:00 hodiny. Tento akt ovšem nemůže založit změnu charakteru místa, protože nemá žádnou relevanci. Nemá zákonný podklad a nemůže z veřejného prostranství učinit soukromý vnitroblok.

[20] Obecně se pak má za to, že klíčovým zdrojem, který může do značné míry předurčovat, jestli příslušné území je nebo není veřejným prostranstvím, je územně plánovací dokumentace nebo jí příbuzné podklady. V nyní souzeném případě platný územní plán charakterizuje dané území jako oblast, která je označena kódem ZVO – ostatní (zvláštní komplexy občanského vybavení), což je oblast, kde se předpokládá občanská vybavenost. Její hlavní využití je definováno takto: „*Plochy pro umístění areálů a komplexy specifických funkcí nebo jejich kombinace a koncentrované aktivity neuvedené v jiných plochách pro zvláštní **komplexy občanského vybavení**.*“. Z povahy takového regulativu pak plyne, že komunikace, které vedou k takto postaveným stavbám, jež mají sloužit veřejnosti (občanské vybavení), jsou z povahy věci veřejné.

[21] Odpověď na fakticitu v této oblasti ovšem mohou dát také územně analytické podklady. Územně analytické podklady podle § 26 stavebního zákona „[...] *obsahují zjištění a vyhodnocení stavu a vývoje území, jeho hodnot, omezení změn v území z důvodu ochrany veřejných zájmů, vyplývajících z právních předpisů nebo stanovených na základě zvláštních právních předpisů nebo vyplývajících z vlastností území (dále jen "limity využití území"), záměrů na provedení změn v území, zjišťování a vyhodnocování udržitelného rozvoje území a určení problémů k řešení v územně plánovací dokumentaci (dále jen "rozhbor udržitelného rozvoje území").*“. Jestliže tedy územní plán představuje určitou vizi nebo „předpis“ do budoucna a nemusí reflektovat současný stav, tak naopak územně analytické podklady, kterou jsou pro tvůrce plánu informace, reflektují současný stav. Jsou popisem současnosti s úředně platným významem.

[22] Územně analytické podklady jsou při tom dokumentace, která se projednává a její výstup má charakter autoritativního výstupu orgánu veřejné moci. Jejich pořizovatel, kterým je orgán samosprávy vykonávající v přenesené působnosti státní správu, je povinen je projednávat s orgány samosprávy a dotčenými orgány státní správy. Územně analytické podklady po svém vydání a katalogizování jsou pro pořizovatele územního či regulačního plánu nebo vydavatele územního rozhodnutí nadále informačně závazné.

[23] Evidence v územně analytických podkladech a katastru nemovitostí není sice závazná, jedná se jen o podklad, ale je dokladem toho, jak je místo vnímáno odbornou veřejností, což svědčí ve prospěch historického vnímání místa jako veřejného prostranství.

[24] Žalobce tedy shrnuje, že příslušné místo historicky, tedy minimálně v roce 1976 bylo vnímáno jako veřejné prostranství. Od té doby by ke změně charakteru využití území muselo dojít právem předjímaným postupem, ke kterému ovšem nedošlo. Územní plán předpokládá, že místo je (a bude) veřejným prostorem, územně analytické podklady to stanoví a zápis v katastru rovněž. Všechny možné znaky veřejného místa, stejně jako jeho evidenční záznamy jsou tedy dány. Právní titul k omezení takového charakteru pak dán není.

[25] Kasační stížnost pak tvrdí opak. Dokládá to především stanoviskem osoby zúčastněné na řízení, které obsahuje vlastní právní analýzu. K samotné analýze je třeba dodat, že je stěžejní použitelná jako důkaz opaku závěrů, ke kterým došel nalézací soud. V první řadě je třeba poukázat na to, že právní závěr nalézacího soudu se opírá o nějaká skutková zjištění. Ta v řízení o kasační stížnosti nelze zpochybnit a nelze v této fázi řízení podrobit tato zjištění kasačnímu přezkumu, stejně jako nelze vnášet do řízení skutková zjištění nová.

[26] Stanovisko osoby zúčastněné na řízení, které ovšem předložil žalovaný, nikoliv osoba zúčastněná na řízení, nelze použít jako podklad pro změnu skutkových závěrů soudu prvního stupně. Žalovaný navíc je vázán skutkovou a argumentační koncentrací v řízení o kasační stížnosti, protože uvedená tvrzení a důkazy mohl vznášet před soudem prvního stupně. V obecné rovině lze také pochybovat o tom, že historická analýza nějaké situace, kterou jeden účastník sepiše a druhý předloží, je

způsobila plnit funkci důkazu. Nelze opomenout, že sama o sobě neobsahuje žádné odkazy na jiné zdroje. Jestliže se žalobce pokoušel citovat alespoň nějaké zdroje, tak stanovisko osoby zúčastněné na řízení je čistě sebezdrojné.

[27] Ačkoliv považuje žalobce argumentační vstup skrze stanovisko osoby zúčastněné na řízení předložené žalovaným za procesně nemožný a obsahově nedůkazní, dovolí si s tímto stanoviskem polemizovat i věcně. Stanovisko popisuje poměrně dopodrobna režim užívání Pražského hradu v době feudální a posléze během monarchické části novověku. S příchodem republiky, která představovala značnou změnu v paradigmatu nahlížení na roli prezidenta republiky a jeho prerogativy, lze vést určité pochyby, že v podstatě feudální pojetí předestřené osobou zúčastněnou na řízení přetrvalo. Samotná analýza je v tomto směru spíše informačně skoupá a republikánskou etapu popisuje zcela obecně bez podrobností.

[28] V analýze také chybí přesnější tvrzení, jaký byl režim užívání v době, kdy se formalizovaly stavební předpisy a následně bylo možné změnit využití území jen formou územního rozhodnutí. K tomu je třeba dodat, že soud prvního stupně tuto otázku neřešil, ale vyšel z toho, že nyní je prostor přes den přístupný, což z něj činí veřejné prostranství.

[29] Analýza klade poměrně silný důraz na to, že areál slouží k potřebám prezidenta republiky a jeho kontrola pak souvisí i s bezpečnostní stránkou jeho ostrahy. Žalobce k tomu dodává, že prezident republiky a jeho kancelář používají především budovy. Nádvoří, o nichž je nyní spor, nijak zásadně nevyužívá a pokud je využívá, nečiní tak způsobem, který by byl v kolizi s užíváním ze strany veřejnosti.

[30] Ani bezpečnostní stránka nevstupuje do právního řešení otázky, protože lze přijmout bezpečnostní opatření, která nebrání v užívání pro pěší dopravu a průchod. Samotná kasační stížnost žalovaného pak opakovaně konstatuje, že režim užívání Pražského hradu se tak neliší od užívání jiných hradů, které mají také uzavřená nádvoří. S tím si žalobce dovoluje nesouhlasit a srovnávat postavení Pražského hradu, kde je umístěn i specifický kulturní symbol české státnosti svatovítská katedrála, třeba s režimem hradu Karlštejn, podle žalobce prostě nejde.

[31] Žalovaný pak polemizuje s právní myšlenkou, že částečně uzavírání na noc, nečiní z nějakého prostoru ještě prostor, který by nebyl veřejným prostranstvím. V řízení byl jako argument použit i odkaz na odbornou literaturu, která k tomuto závěru dochází. Tento argument, který jako jediný je čistě právní, je podle žalobce jediným přípustným argumentem kasační stížnosti, protože tento právní závěr lze podrobit testu kasačního přezkumu. Věcně je podle žalobce ovšem nedůvodný.

[32] Jedná se v podstatě o otázku, jestli zákonná definice veřejného prostranství, kterou podávají jak zákon o hlavním městě Praze, tak zákon o obcích, připouští, aby pojem „každému bez omezení“ obsahoval i přípustnost časového omezení. V řízení bylo provedeno jako důkaz stanovisko Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy, které vyjádřilo myšlenku, že součástí veřejných prostranství jsou i prostranství, která mají časově regulovaný přístup. Mohou to být například tržiště, která zákon výslovně jako veřejná prostranství uvádí, ale třeba i hřbitovy. Ze strany Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy se spíše jedná spíše o vyjádření urbanistického pojetí správy veřejného prostoru než o argument ryze právní. Souzní ale s názorem právním vyjádřeným v odborné literatuře, který byl citován žalobou a soud prvního stupně vyloučil právo v souladu s tímto postojem. Podle žalobce pak není důvod tyto závěry zásadně revidovat.

[33] Správa veřejného prostoru obecně je poměrně subtilní a spíše urbanistickou než právní disciplínou. Obecně platí, že nároky a mnohdy protichůdné požadavky na tento prostor stoupají a formy na jeho nahlížení se proměňují. Existují určitá prostranství, nepochybně přístupná, která je

možné nějakým způsobem užívat pouze časově omezeně (parkování, vjezd, průjezd), ačkoliv k těmto účelům jsou jinak kolaudačně nepochybně určena a prostor je jinak veřejný. Podle žalobce je v 21. století při variabilitě možných podob veřejného prostoru představitelné, aby prostor, který je jinak veřejný, byl po dobu noční na nějakou dobu uzavřen. Slova zákona „každému bez omezení“ tak nemají na mysli omezení časové, které přítomno být může, ale vyjadřuje obecnou přístupnost každému, kdo se dostavit může, pokud tak činí v čase, kdy je to obvyklé a jinak možné.

[34] Kasační stížnost žalovaného je tak nedůvodná.

[35] Současně se žalobce rovněž domnívá, že ani kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení není důvodná. Osoba zúčastněná na řízení se ve své stížnosti zatím dovolává pouze toho, že nebyla vyzvána k účasti na řízení před soudem prvního stupně. Tato námitka ale není důvodná. Soudní přezkum aktů regulující právo shromažďovací je výlučně otázkou vztahu mezi ohlašovatelem a státní správou ve vrchnostenské podobě. Jiné osoby, jejichž práva mohou být dotčena (účastníci silničního provozu, majitelé autorských práv, vlastníci) se těchto procedur zpravidla neúčastní, byť v jiných procesech, které mohou zasáhnout do jejich práv (třeba stavební) zpravidla ano.

[36] Shromažďovací právo má určité privilegium, jehož podstatou je, že konkrétnímu výkonu ustupují na dobu jeho výkonu jiné zájmy do pozadí, což soustava správních soudů opakovaně hmotněprávně judikovala například při pokusech bránit výkonu tohoto práva z důvodů dopravní obslužnosti. Současná praxe navíc toleruje při faktickém výkonu tohoto práva činnosti, které při jiné činnosti vyžadují zvláštní povolení (stavba pódíí, použití zvukové techniky, související zábory apod.). Tyto činnosti zpravidla vyžadují poplatek za zábor nebo jiný souhlas; v případě shromáždění se nic takového nepožaduje, pokud to odpovídá povaze shromáždění. Obecně tedy platí, že při výkonu práva shromažďovacího jiné zájmy, pokud jsou dotčeny pouze technicky skrze faktické důsledky výkonu tohoto práva, nepožívají ochrany.

[37] Zatím jedinou judikatorní výjimkou, která připouští vstup jiné osoby do soudního přezkumu zákazu shromáždění byl případ rozhodnutý rozsudkem Nejvyššího správního soudu vydaným pod čj. 8 As 51/2007-67 dne 5. listopadu 2007. Tato věc se ale od nyní namítaného porušení práv zásadně liší. V onom historickém rozsudku nevytknul Nejvyšší správní soud soudu městskému, že by tehdy osobu zúčastněnou na řízení nevyzval. Pouze akceptoval její vstup řízení po vydání rozsudku soudu prvního stupně, protože na to měla právo. Rozsudek ale nespatořoval v procesním postupu městského soudu porušení zákona.

[38] Soud současně ani v tomto řízení neměl důvod vyrozumívát Správu Pražského hradu ke vstupu do řízení, protože nebyla takto žalobcem označena a její zájem v řízení nijak zvlášť nebyl patrný. Není tedy vadou řízení, že nebyla vyzvána.

[39] Současně žalobce má za to, že by ani neměla být připuštěna její účast nyní, protože na rozdíl od zmíněného případu, kdy se tak stalo v minulosti, neuplatňuje vedlejší účastník zájem, který by bylo možné vztáhnout k samotnému předmětu řízení, kterým je shromáždění jako takové, tedy jeho účel. Osoba zúčastněná na řízení pouze není spokojena s tím, že musela smířit s technickými důsledky shromáždění, které ji nadto nijak neomezilo. Shromáždění, které se konalo ve velmi komorním obsazení nikomu v ničem nebránilo.

[40] Pokud by tato osoba brojila proti účelu shromáždění, měl by její vstup do řízení logiku, ale pokud se domáhá ochrany před symbolickým využitím několika málo dlaždic na náměstí U Svatého Jiří, tak to nedává z hlediska kolize práv žádný smysl. Obecně platí, že jiné zájmy, které nejsou ohroženy samotným předmětem – účelem shromáždění, ale pouze nepatrně dotčeny technickými důsledky

výkonu práva, v těchto procedurách nemají své místo a není ani důvod ho přiznávat v řízení před soudem.

[41] Podle žalobce skrze takto danou míru předběžnosti dané otázky nejsou práva osoby zúčastněné na řízení jakkoliv dotčeny, aby to zakládalo její právo na vstup do řízení. Žalobce pak poukazuje na to, že osoba zúčastněná na řízení na svých právech nijak dotčena není, protože pokud se domnívá, že prostranství je skutečně neveřejné, tak se může domáhat před silničním úřadem určení, že příslušné komunikace nejsou veřejně přístupné místní komunikace. Pokud by neuspěla a silniční úřad by dospěl k opačnému závěru, mohla by se osoba zúčastněná na řízení domáhat v územním řízení změny využití území. Její potenciální práva užívat neveřejný prostor, pokud skutečně neveřejným je, jsou v platném právním řádu garantována a osobě zúčastněné na řízení nic nebrání, aby je využila, stejně jako každý jiný vlastník. Bude-li v těchto procesech úspěšná, může informovat orgán výkonu shromažďovacího o statusu nádvoří a ten i doložit. Pak bude situace jiná, protože daný status bude postaven na jisto.

[42] S ohledem na uvedené navrhuje žalobce kasační stížnosti zamítnout.

Pavel Uhl, advokát,

dle plné moci za

Ing. Vojtěcha Razimu, žalobce

Pavel Uhl, advokát
evidenční číslo ČAK: 10960
Kořenského 15, Praha 5, CZ 150 00
IČ: 71638806, DIČ: CZ7508100083